

pátek **1** srpen

Já (Ježíš) dám žíznivému ze studnice vody živé darmo. Zjevení 21,6

Voda ta, kterou já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštící se k životu věčnému. Jan 4,14

V současném nespravedlivém světě je výrazná *žízeň po spravedlnosti*. Přijde čas, kdy bude utišena: „Blahoslavení, kteří lačnějí a žíznějí spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou.“ (Matouš 5,6)

Lidé, žijící ve světě bída a nemravnosti, vědomě pocítují větší nebo menší *žízeň po čistotě a svatosti*. Tuto touhu může uspokojit jenom Bůh.

V dnešním tvrdém, sobeckém světě jsou lidé *oloupeni o lásku*. Avšak Bůh na tento stav

už odpověděl dokonale tím, že „tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal“ (Jan 3,16).

V neklidném, usouzeném světě hledají naši bližní *klid a pokoj*. Ježíš řekl: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám...“ (Jan 14,27)

Takový druh žízně nemůže být utišen pomíjivým uklidněním nebo rozptýlením. K utišení je zapotřebí trvalého zdroje. A Bůh se o něj postaral: V Ježíši nám dává zdroj občerstvující vody. V Něm nacházíme to, co utiší naši žízeň navždy. Člověk Ho musí jen poprosit, jako ona žena v Janově evangeliu: „Pane, dej mi té vody, abych nežíznila.“ (Jan 4,15) To je věc víry.

Nikdo nemusí obíhat všechny možné prameny! Obrátme se jen k Ježíši Kristu, který může a chce vyjít vstříc každé žízni. Zve nás: „Žízní-li kdo, pojď ke mně, a napij se.“ (Jan,7,37)

pátek 1. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota **2** srpen

**Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, je-
muž jsem se dověřoval, a kterýž jídal
chléb můj, pozdvihl paty proti mně.**

Žalm 41,10

Zneužití důvěry je vždy odporné, zvláště ale, učiní-li to přítel. Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti Ježíšových učedníků, se stal svou zradou příslovečným. Zrovna tak výraz „Jidášův polibek“ se dodnes v řeči užívá. Jidáš věděl, že židovští vůdcové chtějí Ježíše za každou cenu zahubit. A byl to on, který jim nabídl zradu za třicet stříbrných, za „Jidášův peníz“. Šlo mu o peníze.

Pán Ježíš mu po celou dobu prokazoval plnou důvěru, přestože věděl, že jednou zradí! Ale právě tím Kristus naplnil spolehlivě sta-

rozákonní předpověď. Čtenář Bible je neustále překvapován přesností Písma svatého.

Uprostřed noci se objevil Jidáš s řadou ozbrojenců, aby zajali Ježíše. Mělo to být provedeno rychle a nenápadně. Jen žádné pozdvižení! A Jidáš sehrál svou roli tak, jak bylo domluveno. Přistoupil k Ježíšovi se slovy: „Zdráv buď, Mistře!“ – a nápadným způsobem Ho políbil. To bylo znamením pro ostatní. Teď mohli přistoupit k činu. A Ježíš, Boží Syn? Nechal se bez odporu zajmout tímto bídáckým způsobem!

Chápeme, že se pro ostatní Ježíšovy učedníky „zbořil svět“. Jejich Pán, jejich Mistr, který – a to viděli na vlastní oči – disponoval úžasnou božskou mocí! A nyní takový konec? Avšak právě to bylo v Písmech předpověděno. Právě to, že měl Kristus vejít do smrti! Ne kvůli sobě, k tomu nebyl žádný důvod, nýbrž pro jiné. – Také pro tebe, milý čtenáři!

2. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

3

srpen

Blahoslavenství tedy toto k obřízce-li přináleží, čili také k neobřízce? Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest počtena za spravedlnost. Kterak pak jest počtena? Když byl obřezán, či před obřezáním? Ne v obřízce, ale před obřezáním.

Římanům 4,9.10

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel uvedl Abrahama a Davida jako příklady, že Bůh ospravedlňuje lidi na základě jejich víry a že jsou proto „blahoslavení“. Ale v srdci Židů věrných zákonu mohly stále ještě vystupovat myšlenky, že věřící za starých časů se přece všichni podřizovali ceremonii obřízky! Není tedy obřízka rovněž nutná ke spasení? A není ospravedlnění a „blahosla-

venství“ omezeno jen na lidi, kteří byli obřezáni podle předpisu židovského zákona?

Pavel v tom viděl nebezpečí, že zásada „jedině z víry“ bude potlačena a opět bude zavedena domnělá lidská spravedlnost. Znovu odpovídá tím, že se odvolává na příklad Abrahama. A byl to dobrý příklad, neboť jako praotec Izraele byl v očích Židů povýšen nad každou pochybnost. Židé v tom měli pravdu, že i Abraham byl obřezán. Ale kdy k obřízce došlo?

Pavel dává odpověď. Abrahamovi byla jeho „víra počtena za spravedlnost“ *dříve*, než byl obřezán. – A tak obřízka ani jakákoli jiná vnější ceremonie nemohou ani v nejmenším přispět k ospravedlnění. Ten, kdo učí něco jiného, „činí Boží milost neplatnou“ (Galatským 2,21 – přel.).

(pokračování příští neděli)

3. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

4

srpen

Zdali ten, jenž učinil ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali nespatří? Zdali ten, jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž učí lidi umění?

Žalm 94, 9.10

Do nebe volající nespravedlnost

Nespravedlnosti je tolik, že by nám nebylo zatěžko nalézt příklady jak v dějinných, tak v dnešních událostech. Odkud však pochází ten výraz?

Když Kain zabil svého bratra Abela, bylo to první krveprolití v lidské historii. Jak mnoho se takových zločinů událo od těch dob! Tehdy Bůh okamžitě Kaina oslovil: „Kde jest Abel bratr tvůj?“ A tu je vyzývavá Kainova odpověď: „Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého?“ Pak Bůh trestal: „Co jsi učil“

nil? Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země.“ A dále mluvil Bůh o následcích, které na sebe tímto zločinem Kain uvedl.

Dnes si mnozí myslí, že je nebe hluché, že se Bůh o všechny ty nepravosti, které se na zemi dějí, nezajímá. Avšak to, že Bůh zpravidla okamžitě nezasahuje, ještě neznamená, že nečinně přihlíží. Naopak, ví o všem, co se děje na zemi, a různým způsobem, zvláště skrze Své Slovo, k nám mluví. A ve všech těch případech vyzývá lidi, aby se odvrátili od svých hříšných cest. V Ježíši Kristu, Svém Synu, nabízí milost a odpuštění.

Tento stav však nebude trvat stále. Bůh pevně určil den, ve kterém bude lidstvo soudit. Jeho Syn, Ježíš Kristus, je připraven ten soud provést. A pak budou nejen „do nebe volající nespravedlnosti“, nýbrž také všechny tzv. „kavalírské prohřešky“ spravedlivě odměněny. Proto je důležité uvést okamžitě svůj vztah k Bohu do pořádku.

4. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **5** srpen

Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna Svěho jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.

Jan 3,16.17

Bible je ještě stále nejčtenější knihou, která přetrvává všechny věky. V ní nám Bůh zjevuje Svůj zájem o lidi. Jedinečné biblické poselství je zcela reálné a nenechává nám žádné iluze o tom, co jsme a co zasluhujeme. Je však také poselstvím lásky, pokoje, spravedlnosti a života. A toho všeho je nám velice zapotřebí, nemyslíte?

Tentýž Bůh se stal člověkem, aby zachránil

Své ztracené a trpící stvoření, aby mu objasnil, co vlastně láska, pokoj, štěstí a naděje znamenají. Nabízí smysl lidskému životu. Neslibuje, že nás ušetří těžkostí, ale dává nám prostředek k jejich překonání, abychom vzdor tomu vedli život, který stojí za to žít.

Toto Boží poselství se týká také vás, čtenáři. Během dvou tisíců let se nezměnilo, a přesto se můžete přesvědčit o tom, jak je časové. Člověk se musí nejprve „znovu narodit“, a sice skrze obrácení se a víru v Ježíše Krista, protože: „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího.“ (Jan 3,3)

Bůh zodpověděl všechny naše vlastní otázky a dal nám zdarma „věčný život“. Totéž chce učinit také pro vás!

5. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa **6** srpen

A když hleděl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli opuštěni a rozptýleni jako ovce, nemající pastýře.

Matouš 9,36

Stádo bez pastýře je v nepříjemném postavení. Jak má nalézt cestu ke správné pastvině? V tehdejší Palestině bylo navíc takové stádo bez ochrany proti dravé zvěři.

Tak vidí Ježíš Kristus také dnešní lidi: Blouhdí sem tam bez orientace, bez ochrany. Mluví k nim podobnými slovy: Vaše osobní bída tkví v tom, že nenalézáte cestu k Bohu. Mnozí nad vámi chtějí panovat, ale nikdo vás nepase. Proto také nenalézáte potravu, kterou potřebujete k tomu, aby se váš vnitřní život stal šťastným, a krvácíte z mnoha neviditel-

ných ran, které způsobily zlé vlivy, jimž jste vystaveni.

Co máte dělat? Jít k Pánu Ježíši Kristu. Jak se to dělá? Je potřebí poctivě se Mu v modlitbě svěřit se svou vnitřní bídou; mluvit s Ním upřímně, nic nezkrášlovat, nic nezatajovat! A co potom učiní On? Vyslyší takovou modlitbu. Ukáže vám, že jakožto dobrý Pastýř položil za ovce život. Na Golgotě zemřel za všechny, kteří k Němu a Jeho stádu přijdou. Můžete se spolehnout, že také za vás osobně. A co dál? Pak přebírá vedení v životě těch, kteří se Mu svěřili. Jako pravý Pastýř jde vpředu a vy Ho můžete následovat. On vás pase, vodí vás na „pastvy zelené“ a k dobrým místům pro odpočinek, a přitom vás chrání od všeho nebezpečí.

Ten, kdo Ho má za svého Pastýře, je dobře ukryt pro čas svého života na zemi a dokonale zabezpečen pro věčnost.

6. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **7** srpen

Jaký jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na maličko ukáže, a potom zmizí.

Jakub 4,14

Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce.

Žalm 90,12

Před více než 4000 lety si nechal mocný egyptský král postavit od tisíců svých otroků hrobku v podobě mohutné pyramidy, aby si tak zajistil slávu na onom světě.

V roce 1799 stanul u této pyramidy Napoleon, tehdy ještě generál Bonaparte. Byla mu ukázána objevená mumifikovaná mrtvola egyptského faraona. Pro Napoleona to byl slavnostně vážný okamžik. Jak mocný byl kdysi tento egyptský král! A co z něho zů-

stalo? Scvrklá černá mumie – to bylo vše. Napoleon smekl a ztrnule hleděl na mrtvolu muže, který kdysi vládl nad miliony lidí. Veliký Korsičan byl tehdy na počátku své životní dráhy a doba, kdy byl postrachem celé Evropy, ještě nenastala.

Přesně o šestnáct let později skončil také jeho čas. Jeho císařství, které zbudoval na krvi a slzách, podleгло zkáze a on sám byl jako vyhnanec uvězněn na ostrově Sv. Heleny, kde později zemřel.

Co je život člověka? Růst, třpyt a sešlost. Smrt neušetří ani lidské velikány. Neúprosně přichází ke každému. A po smrti musí každý člověk vydat počet ze svých činů svatému Bohu, který všechno ví, zná a vidí. Můžete se, milý čtenáři, na tento okamžik těšit? Máte jistotu, že jsou vaše hříchy odpuštěny zásluhou Kristovy vylité krve?

7. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **8** srpen

Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého.

Židům 1,1

Lidé se často ptají: Proč Bůh mlčí? Jistě, k mnohým událostem a katastrofám ve světě Bůh mlčí. Mnoho otázek zůstává otevřených. A přece není mlčícím Bohem, vždyť mluví! To, co nebylo pro příjemce Epištoly Židům žádnou těžkostí, není pro dnešní lidi zdaleka tak samozřejmé. Jde o víru v Boží Osobu, v Boha, který se zajímá o Své stvoření a srozumitelným způsobem k němu mluví. Bůh mluví k těm, kteří chtějí slyšet (srovnej s 19. Žalmem), nejen skrze Svě

stvoření, nýbrž mluvil už v minulosti prostřednictvím proroků k Svému vyvolenému izraelskému národu. A činil to rozličnými způsoby. To, co Bůh mluvil skrze proroky a jiné Boží muže, je nám sděleno v Písmu Svatém. Proto je Bible „Slovem pravdy“ a staví do Božího světla srdce všech lidí.

Nakonec, tzn. když byla doba proroků ukončena, mluvil Bůh „skrze Syna svého“. Bůh byl na zemi v Osobě Svého Syna. Celý život Božího Syna, Ježíše Krista, byl pro lidi jedinečným Božím kázáním.

Uvědomili jsme si už Boží poselství, porozuměli jsme mu a přijali jsme je? Čtete Bibli, zvláště Evangelia! A myslíte na to, že záleží na vás, co s tímto poselstvím uděláte. „Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.“ (Židům 4,7)

8. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

9

srpen

Zjevila se zajisté ta milost Boží spasitelná všecněm lidem.

Titovi 2,11

Milost, omilostnění, chléb z milosti – myšlenka na to, že jsme závislí na něčí milosti, v nás všeobecně řečeno nevzbuzuje příjemné pocity. Pokud jde o naše vlastní dobro nebo bídu, pak bereme vše nejraději do vlastních rukou. A kde je zapotřebí cizí pomoci, plně ji uhradíme. Být odkázáni na milost, to by nás jaksí zbavovalo cti.

Zde jde ale o Boha! Myslíte, že je na místě nárokovat si pro sebe nějakou čest nebo Bohu nabízet nějakou úhradu? To by jistě nebylo správné. Vůči Bohu zůstáváme my lidé pouze dlužníky. Denně nám prokazuje Svou

dobrotivost. Je to veliký Dárce, který „dává všechněm život i dýchání i všecko“ (Skutky ap. 17,25). Kdo z nás Mu může upřít čest, která Mu za to vše náleží? A pak je tu ještě jiná otázka: Řídíme se Jeho vůlí, zajímáme se o ni vůbec? Nebo žijeme ze dne na den bez Boha a často dokonce vědomě přestupujeme Jeho přikázání?

Takový dluh nemůže být zahrazen z naší strany nějakou protislůžbou, nějakou obětí nebo dobrými skutky. Je možné jen přijmout milost. Předpokladem je, že člověk svůj dluh přizná a uteče se k Boží milosti. Tato milost je *zjevena*, jak říká dnešní biblický verš. Kdy byla zjevena? Když přišel Boží Syn Ježíš Kristus jako člověk na zem a strpěl zde za hříšníky Boží soud – přinesl spasení pro všechny lidi, kteří k Němu přijdou. Uposlěchněte tedy prosbu: Uchopte vírou nabídku Boží milosti v Ježíši Kristu! Pojdte k Spasiteli ještě dnes!

9. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

10

srpen

A znamení obřízku přijal za znamení spravedlnosti víry, kteráž byla před obřezáním, na to, aby byl otcem všech věřících v neobřízce, aby i jim přičtena byla spravedlnost, a otcem obřízky těch, kteříž ne z obřízky toliko jsou, ale kteříž kráčejí šlépějemi víry otce našeho Abrahama, kteráž byla před obřezáním.

Římanům 4,11.12

Myšlenky k Epištole Římanům

Abraham uvěřil Bohu a byl tak ospravedlněn, *dříve* než přijal znamení obřízky. Obřízka znamená, že Bůh vyslovil rozsudek smrti nad člověkem od přirozenosti a že odděluje věřícího od všeho zlého pro sebe. Vnější ceremonie nepřidá nic ke spravedl-

nosti. Obřízka byla pro Abrahama „pečetí“ pro to, že je ospravedlněn.

Protože Abraham byl ospravedlněn z víry, dříve než byl obřezán, může – tak to Bůh chtěl – být „otcem“ všech věřících. Vidíme v něm „prototyp“ nebo „ztělesnění“ věřícího, který nestaví na sobě, na vlastní schopnosti a spravedlnosti, nýbrž obrací svou důvěru zcela na Boha.

A protože Abraham byl nejprve ospravedlněn, a teprve později obřezán, je také nejprve „otcem“ všech věřících z pohanů. Jim je – tak jako Abrahamovi – jejich víra „počtena za spravedlnost“. Pak ale je také „otcem obřízky“. Zde je míněn výše uvedený duchovní význam obřízky. A proto zahrnuje výraz jen *věřící* Izraelity. Ale „otcem obřízky“ je Abraham nadto také pro takové pohany, kteří žijí život z víry v pravého Boha a v Jeho Syna Ježíše Krista, neboť i oni splňují *duchovní* význam obřízky.

(pokračování příští neděli)

10. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **11** srpen

Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné myšlením srdce jejich. Sházet mocné s stolic a povýšil ponížených.

Lukáš 1,51.52

Předseda správní rady jednoho významného podniku se těšil vážnosti, o které nikdo nepochyboval. Jeho postavení se zdálo být neotřesitelné až do dne, kdy „vybuchla bomba“. Riskantní obchody uvrhly firmu do hluboké krize a hrozil konkurs. Předseda i s celou radou „pohořeli“. Jejich kariéra byla u konce.

Taková událost, která dnes není ojedinělá, by nás měla přivést k zamyšlení. Jistěže tu hrála roli vlastní vina, ale právě o to jde v našem dnešním verši. Nemůžeme očekávat, že by noviny nebo hospodářský tisk bral

v úvahu Boží účast na takových případech nebo se jí dokonce zabýval. Avšak Bible to činí a odhaluje příčiny tak mnohých současných jevů.

Zůstaňme však u dnešního Božího slova. Pyšní lidé – a k nim se určitou mírou můžeme všichni počítat – žijí nebezpečně. Je nad nimi vyhlášen soud. Může proběhnout už v nynější době, v časnosti, jak se to stalo u mnohých vysoce postavených osobností, o nichž Bible mluví. Jistá je však věčná záhuba: „Neboť což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem.“ (Lukáš 16,15) A dnešní kalendářní lístek před vámi leží proto, aby vás na toto nebezpečí upozornil.

Pro ty, kdo ohlášený Boží soud berou vážně, bylo napsáno jiné poselství: „Kdo slovo mé slyší,“ řekl Pán Ježíš, „a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde.“ (Jan 5,24)

11. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

12

srpen

Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské.Matouš 5,3

Co je to za lidi, tito „chudí duchem“, o kterých je tu řeč? Jsou to lidé s omezenou duševní schopností, „duševně chudí“? Ne, v žádném případě ne. Jsou to lidé, kteří nehledají odpověď na velké životní otázky sami u sebe, ale uznávají, že na tyto otázky může odpovědět jen Bůh.

Rozsah duševních schopností přitom nerozhoduje. Učený vědec a hluboký myslitel, zůstává-li před Bohem pokorný, k nim může být počítán spíš než malý duch, který dává svým vlastním nicotným představám o Bohu přednost před Božím slovem. Jde o to,

co je v srdci. Apoštol Pavel píše Korintským: „Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.“ (1.Korintským 2,2) A přesto krátce nato říká: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo... Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého.“ (9. a 10.verš) Věděl toho tolik, že by se mu těžko mohl někdo vyrovnat, ale nepovyšoval se tím. Nepřicházel k lidem s vědomím svých schopností a darů. Protože *člověk* Pavel se takto choval, mohl skrze *apostola* Pavla Bůh tak znamenitě působit.

Nenechme se mýlit posměvači, kteří se útrpně usmívají těm „chudým duchem“. Ti „chudí“ jsou dost moudří, aby věděli, že sami v sobě nejsou bohatí. Posměvačům platí: „Měvše se za moudré, blázni učiněni jsou.“ (Římanům 1,22)

12. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **13** srpen

Ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.

1.Mojžíšova 3,15

Snad už jste se s tímto tajemným Božím výrokem při čtení Bible setkali. Je vám jeho smysl jasný? I tomu, kdo čte často v Bibli, se může stát, že mu souvislost zůstane nejasná. K porozumění může pomoci výzva Pána Ježíše, kterou adresoval lidem Své doby, kdy byl k dispozici pouze Starý zákon: „Ptejte se na písmo; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a ta svědectví vydávají o mně.“ (Jan 5,39) To neznamená nic menšího, než že také první díl Bible obsahuje poselství o Ježíši Kristu, Božím Synu.

Je vám tato myšlenka cizí? Ohledně Nové-

ho zákona byste souhlasili, ale Starý zákon? Jenže výzva Pána Ježíše, jak jsme už podotkli, se týkala Starého zákona. Nemusíme se tomu ostatně divit. Největší touhou Boha Otce je učinit Pána Ježíše, Božího Syna, velikým v očích lidí. Všechno, co se týká Božího Syna, je předmětem největšího zájmu v myšlenkách Boha Otce. Měl a má s Ním velké plány. Je proto zcela přirozené, že ve Své Knize mluví mnoho o Kristu. A začíná o Něm mluvit hned na začátku, již v zahradě Eden, když prarodiče lidstva upadli do hrozných katastrof. Nepřítel lidí, had–dábel, měl být od potomka téže ženy – Evy – přemožen.

A přesně to se stalo. Ježíš Kristus ve Své smrti zvítězil nad ďáblem, jehož osud je tím zpečetěn. Je o tom řečeno ještě mnohem více, ale k tomu je zapotřebí studovat Bibli.

13. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **14** srpen

Ale tato jedna věc nebuď před vámi skryta..., že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.

2. Petra 3,8

Snad si ještě pamatujete na „strach z tisíciletí“. Jak sneseme průběh roku 2000? Diskutovalo o tom svého času mnoho lidí a noviny toho byly plné. Obavy sahaly od možných technických nesnází až k zániku světa. Avšak jeden žurnalista už tehdy, na počátku roku 2000, napsal: „Nalézáme se vlastně už více než tři roky v třetím tisíciletí.“ Jak došel k tomu závěru?

Je všeobecně známé, že začátek našeho letopočtu nesouhlasí s rokem narození Ježíše Krista. Vezme-li se např. za podklad rok úmrtí pověstného krále Herodesa, pak je

známo, že zemřel 4 roky před naším letopočtem, ale z Bible víme, že žil ještě nějaký čas po narození Pána Ježíše. Začátek našeho letopočtu bychom tedy museli posunout o něco více než o 4 roky zpět.

Ať už je taková úvaha správná nebo nesprávná, je důležité vědět, že Boží pojem o času se od lidského velmi liší, jak to také objasňuje náš dnešní verš. A nejen ten. V Bibli je často označeno také velké údobí výrazem „den“. Například: „den Páně“. Tento budoucí „den“ zahrnuje tisíc let, jak ukazují jiná místa v Bibli. Začíná návratem Pána Ježíše a bude uveden těžkými soudy.

Jestliže dnes Bůh ještě prodlévá, pak je to důkaz Jeho shovívavosti. On si nepřeje, „aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili“ (2.Petra 3,9). Ještě je „den spasení“, čas k obrácení se a přijetí Ježíše Krista jako Spasitele dřív, než se zjeví jako Soudce.

14. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

15

srpen

Není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne. Obrátte zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země. Izaiáš 45,21.22

A není v žádném jiném spasení.

Skutky ap. 4,12

Pane doktore, není mi dobře!

Dostavily se bolesti, vysoká horečka, vytrvalý kašel, celková slabost. Obvyklé domácí prostředky nepomáhají. Lékař stanoví diagnózu a napíše předpis. Avšak samotný pohovor s lékařem nemocného neuzdraví. Musí užívat léky a dodržovat léčbu předepsanou lékařem. Nemocný musí tedy podniknout řadu kroků:

– poznat, že je nemocen,

- jít k příslušnému lékaři,
- přijmout jeho diagnózu,
- pečlivě dodržovat to, co mu lékař předepsal.

Přesně to samé musí proběhnout, má-li být člověk uzdraven ze své duchovní „nemoci“, neboť člověk je nemocen. Už od svého narození je infikován nebezpečným virem, který napadá jeho duši a způsobuje duchovní smrt. Tímto virem je hřích, který nás činí neschopnými dělat jen dobré a být ve všem poddáni Bohu. Kdo může léčit tuto nemoc? Jenom Bůh. Náš Bůh Spasitel „chce, aby všichni lidé spaseni byli“. (1.Timoteovi 2,3–4)

Jak zní diagnóza? „Všichni zajisté zhřešili – odplata za hřích je smrt.“ (Římanům 3,23 a 6,23) A lék? „Dar Boží milosti, život věčný v Kristu Ježíši“, který ve Své smrti „dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny“ (1.Timoteovi 2,6).

Jak se lze uzdravit? „Vírou“, a to vírou v Božího Syna.

15. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **16** srpen

Nebo... když svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti věřící.

1.Korintským 1,21

To, co říká lidem kazatel evangelia, je v podstatě velmi jednoduché a srozumitelné. Je to tak *jednoduché*, že se to zdá být světu bláznovstvím. Ale kříž Ježíše Krista je nyní jediný léčebný prostředek na škody napáchané hříchem.

Při jedné evangelizaci známého faráře Busche byla mezi posluchači také jistá rodina. Manželská dvojice a jejich třináctiletý syn přicházeli každý večer a pozorně poslouchali.

Později napsala matka farářovi, že bylo zvláštní, jak byl jejich syn evangeliem

uchvácen. Řekl: „Tak, tatínku a maminko, obrátil jsem se k Pánu Ježíši.“ – „Mysleli jsme si oba, že na to, co chlapec říká, se nemůže dát. Mohl to být jen následek citového vzrušení. Ale on se od té doby úplně změnil.“ A pak matka psala dál: „Po půl roce náš syn zemřel. Velmi hroznou smrtí, na rakovinu.“ A srdcem rodičů velmi pohnulo, jaká šťastná jistota byla vidět na jejich synu, když umíral: „Jdu k Ježíši. Jdu do života. On mne vykoupil. On mne přijal.“

Nad smrtelnou postelí tohoto třináctiletého chlapce, kterého tenkrát uchvátilo evangelium, aniž by o tom kazatel věděl, se zřetelně třpytila věčnost.

Není to jímavé, jak působí živý Bůh? Není to nic pro lidskou moudrost, když Bůh vyzvedne z množství posluchačů jediného chlapce, zjeví se mu, otevře mu oči, takže může věřit a od té chvíle vědět: Jsem spasen!

16. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

17

srpen

Nebo ne skrze zákon stalo se zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby byl dědicem světa, ale skrze spravedlnost víry.

Římanům 4,13

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel ukázal, že význam Abrahama, otce Izraele, není omezen na tento národ. Abraham vložil svou důvěru v živého Boha. Proto je nazýván „otcem“ všech, kteří z upřímného srdce uvěří v pravého Boha. Omezení na přirozený původ z Abrahama nebo na takové, kteří se poddávají ceremonii obřízky (což žádali Židé), je vyloučeno.

Avšak Abraham je nejen „otec všech věřících“, nýbrž také příjemce, nebo nositel, Bo-

žích zaslíbení. Bůh mu dal zaslíbení o pože-
hnání pro jeho potomky a tato zaslíbení ne-
spojil s žádným zákonem. Ospravedlnění
i zaslíbení byla dána *věřícímu*.

Z paralelního místa v Galatským 3,17 vyplý-
vá, že zákon byl dán teprve čtyři století po
těchto zaslíbeních. Stejně tak jako obřizka
nemůže být přidávána jako podmínka pro
ospravedlnění, nemůže být dodržování zá-
kona – a tím i jakákoli lidská spravedlnost –
přidáváno jako podmínka pro splnění Božích
zaslíbení Abrahamovi. Když Bůh něco zaslí-
bí z volné milosti a bez jakékoli podmínky,
pak je splnění jisté, a to nezávisle na každé
„spravedlnosti ze skutků“.

Vedle Božích zaslíbení, k nimž dává přístup
víra, existují v Bibli také zaslíbení o pože-
hnání a odměně, jejichž splnění je vázáno
podmínkami – *věrností* člověka. Ale ta se
netýkají jistoty spasení.

(pokračování příští neděli)

17. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **18** srpen

Člověk nějaký učinil večeri velikou, a pozval mnohých. I poslal služebníka svého v hodinu večere, aby řekl pozvaným: Poďte, neboť již připraveno jest všecko.

Lukáš 14,16–17

Ve světě je to zvláštní pocta, když jsme pozváni ke společnému jídlu s významnými osobnostmi. Většinou to nejsou vybraná jídla, která nás přitahují, nýbrž řeč u stolu, zvláště když jsme jen posluchači. Také Pán Ježíš, když byl u stolu v domě jednoho předního farizea, vedl rozhovor. Obsah řeči Pána Ježíše byl tak důležitý, že je pro nás zapsán v Bibli.

Jeden z hostí řekl: „Blahoslavený, kdož jí chléb v království Božím.“ Na to Pán odpověděl podobenstvím o velké večeri. Vedl tím

myšlenky přítomných od pozemských pokrmů k budoucí slavnostní hostině v Božím království, ke které zve veliký Bůh všechny lidi. Jedná se o večeři, protože tu končí „den milosti“, ve kterém Bůh lidi zve. A bude „veliká“ nejen proto, že jí vtiskne ráz Boží sláva, nýbrž také pro množství účastníků a také proto, že ta hostina nikdy neskončí.

Dnes se již přiblížil večer a zní volání: „Pojďte, neboť již připraveno jest všecko!“ Jak mnoho jich bylo během doby pozváno a kolik měli výmluv, to vyprávěl Pán Ježíš v podobenství. Nyní záleží na tom, kdo ještě uposlechne tohoto posledního volání. Dnes už to nejsou ti původní pozvaní, kterým byla dána přednost, nýbrž „chudí, chromí, kulhaví a slepí“. To znamená ti, kteří nehledají výmluvy, nýbrž bezpodmínečně uznávají, že takoví, jací jsou, nejsou přijatelní pro Boha, že jsou bezmocní a ztracení. A pro ně má Bůh připraveno něco tak velikého.

18. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

19

srpen

Ježíš pak slitovav se, vztáhl ruku, dotekl se ho a řekl jemu: Chci, buď čist.

Marek 1,41

Tak odpověděl Pán na žádost malomocného, který před Ním poklekl se slovy: „Chceš-li, můžeš mne očistiti.“ Tento ubohý člověk byl nevléčitelně nemocen. Kdyby se nad ním Bůh neslitoval, nikdo na zemi by mu nepomohl.

Bůh tu však byl. Boží Syn se stal člověkem a mohl i chtěl pomoci. Dnes je Kristus po Svém vzkříšení v nebi; Jeho spasitelné dílo je dokonáno. Je to stále ten samý Spasitel plný lásky, milosti, moci a slitování. „Malomocenství“, které chce léčit, jsou hříchy. Jaká je to útěcha pro každého člověka, který poznal svou hříšnost, který ví, že je ztracen,

který touží po vyléčení, a proto očekává, že ho Pán uzdraví!

Malomocný tehdy přišel k Ježíši tak, jak byl, totiž jako *nečistý a nevyléčitelný*. Ale právě beznadějnost jeho stavu ho činila vhodným pro Ježíšovu milost a moc. Jak nás dojíká, když čteme: „Ježíš pak *slitovav se*, vztáhl ruku, dotekl se ho a řekl jemu: Chci, buď čist.“ A co se stalo? Malomocenství od něho ihned odstoupilo.

Takovou zkušenost udělá i dnes každý, kdo se svými hříchy, ať jich je kolik chce, přijde s důvěrou k Ježíši. Proto voláme ke každému: Jestliže jsi se ještě k Pánu Ježíši neobrátil, pojď k Němu! On tě miluje, a když Mu vyznáš svůj stav, slituje se nad tebou! On kdysi na kříži vztáhl ruce; byly Mu probity hřeby pro tvé hříchy. Ty teď můžeš obdržet vírou spásu a pokoj.

19. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **20** srpen

Jestliže pak budeme vyznávatí hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.

1. Jana 1,9

Stalo se to před mnoha lety, a přece se ten příběh mohl stát i dnes. Misionář jménem Niven šel jako učitel do Afriky, aby v rámci školního vyučování přinášel dětem také evangelium.

Jednoho dne vyprávěl Niven ve své třídě biblický příběh o celníku Zacheovi. Prostými slovy líčil, jak Zacheus, protože byl malé postavy, vylezl na planý fík, aby alespoň svrchu zahlédl Ježíše Krista, proslulého učitele, který tudy měl procházet. Děti s napětím poslouchaly, jak Pán Ježíš celníka na stro-

mě objevil a oslovil ho: „Zachee, spěšně sestup dolů, neboť dnes v domu tvém musím zůstatí,“ (Lukáš 19,5) a jak Ho Zacheus s radostí přijal. Misionář položil důraz na scénu, jak Zacheus Pánu oznamoval, že v případě, že někoho ošidil, vrátí to čtyřnásobně, aby křivdu, pokud možno, napravil (8. verš).

Druhého dne přišlo k misionáři děvče, které při poslední biblické soutěži vyhrálo cenu. K jeho překvapení mu vracela čtyřnásobek té ceny. Se slzami v očích vyznala, že ten biblický výrok, za který cenu dostala, opsala od spolužačky. Radost misionáře z tohoto vyznání byla veliká. Vložil ještě děvčeti, že teď musí svůj hřích vyznat také Bohu. Odpuštění dosáhne jen ten, kdo vyzná vinu Bohu a věří, že Pán Ježíš na kříži na Golgotě zaplatil za naše provinění Svou krví.

20. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **21** srpen

Ale podlé tvrdosti své a srdce nekajícího shromažďuješ sám sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího.

Římanům 2,5

Je to zvláštní myšlenka, že je u Boha pod naším jménem zavedeno jakési „konto provinění“, na které nám jsou stále poukazovány „záporné položky“. Jaký ohromný kapitál viny se tu nashromáždí během našeho života! Představme si, že bychom každý večer obdrželi „výpis“ z tohoto účtu!

Ale i bez „výpisu“ nemáme klid. Máme svědomí, které se nikomu nepodaří zcela umlčet. Často se nečekaně probouzí a přináší nám na mysl staré věci. V takových chvílích jsou jen dvě možnosti: buď svědomí *potlačit*

a pokračovat, nebo si dát věci před Bohem do pořádku.

V 10.Žalmu je řeč o tom, kdo praktikuje první možnost. Jeho myšlení zní moderně: „Není Boha“, a přece říká: „Zapomenul Bůh silný... nepohledí na věky.“ (Žalm 10,4.11)

Žalm 32 je modlitbou toho, kdo *dal věci do pořádku*. „Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.“ (Žalm 32, 5) Je to jako osvobozující vydechnutí.

A proč může Bůh „účet“ našich vin smazat, když své hříchy vyznáme? Protože dluh zaplatil někdo jiný: Ježíš Kristus, Boží vlastní Syn. Zemřel proto na kříži a způsobil tak odpuštění, tzn. vykonal zadostiučinění za cizí dluh. Boží „hněv“, Jeho hluboká nevole nad hříchem, stihla Pána Ježíše na kříži, aby mohli být věřící osvobozeni.

21. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **22** srpen

Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.

Židům 4,7

Navštívil jsem zákazníka, bohatého architekta. Bylo o něm známo, že má zásoby vybraných druhů vína. Ale také on věděl o mně, že si rád vypiji skleničku dobrého vína a že se mnohdy napiji i více.

„Nuže, pane B., chutná vám ještě víno?“ – „Ještě občas skleničku vypiji, ale nic víc!“ – „Jakpak to?“ – „Protože si to můj Pán nepřeje.“ – „Váš pán?“ – „Ano, můj Pán! Stal se jím Pán Ježíš Kristus. Nedávno jsem se totiž k Němu obrátil, a nyní Ho chci poslouchat. Věřím, že zemřel na kříži také za moje hříchy.“

Byl to náš poslední rozhovor. Zanedlouho nato padl můj pohled na jeho úmrtní oznámení v novinách. Od jeho manželky jsem se dověděl, že se při napínavém lovu na losy v Norsku zhroutil mrtev vedle své kořisti.

Tehdy se mne to, mladého u víře, velice do-
tklo! Kde je teď jeho duše? Stal se Ježíš Kri-
stus také jeho Pánem a Spasitelem? Pro-
mluvil snad Bůh prostřednictvím mého
otevřeného vyznání ještě k jeho srdci?
A když ne, pak se mu nyní vede jako onomu
bohatému muži, o kterém kdysi vyprávěl
Pán Ježíš. Ten po své smrti přišel do pekla
(místa mrtvých): „Pozdvihl očí svých, v mu-
kách jsa.“ (Lukáš 16,19–31)

Ano, je to tak. Podílem všech, kteří zemřeli
nesmíření s Bohem, je věčné zatracení.
Věčná radost a dokonalé štěstí je přisouze-
no těm, kteří během svého života na zemi
složili svou veškerou důvěru v Pána Ježíše
Krista a Jeho spasitelné dílo.

22. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota **23** srpen

Ježíš řekl: „**Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.**

Jan 14,6

Jak poznáme, že cestujeme správným směrem? Na moři a v poušti může pomoci Slunce nebo hvězdy. V obydlené krajině se člověk může řídit orientačními body, jimiž jsou řeky, kopce, silnice a lesy, zvláště má-li dobrou mapu a dovede v ní číst. Může také někoho potkat a zeptat se. Jenže hvězdy mohou být zakryté mraky, člověk nemusí mít mapu a orientační body mu chybí. Má se pak cele spolehnout na lidi, které potká? Ne. V neznámém kraji potřebujeme spolehlivého vůdce.

Není divu, že se mnozí naši současníci často ptají: „Kam asi vede má životní cesta? Jakým směrem vlastně jdu?“ Mnozí z nich se řídí příkladem druhých, jiní veřejným míněním, další jdou jednoduše dál postaru. Každý jde za svým zaměstnáním, má své kontakty,... Ale kam to nakonec vede? Čím anebo kým se necháme vést?

To je ten bod, ve kterém se k nám obrací Pán Ježíš Kristus. On je „cesta“, která vede k nebi a k Bohu, jehož nás učí znát jako Otce. Kdo v Pána Ježíše uvěří, zjistí, že je spolehlivým Vůdcem pro všechny, kdo se Mu svěří. Je neviditelným, mocným Vůdcem – a ještě víc: Je sám Cestou, živou a mluvící Cestou. Vzdálení se od Něho má za následek bloudění a klopýtání. Měli bychom Ho poslouchat. Je na tom závislé naše přítomné i věčné štěstí.

23. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **24** srpen

Nebo jestliže ti, kteří jsou z zákona, dědicové jsou, zmařena jest víra, a zrušeno jest to zaslíbení. Římanům 4,14

Myšlenky k Epištole Římanům

Bůh dal Abrahamovi a jeho potomstvu při různých příležitostech obsáhlá zaslíbení o požehnáních, která jsou shrnuta ve výrazu „dědic světa“. Podíl na tomto dědictví člověk neobdrží „skrze zákon“, tedy ne nějakou lidskou spravedlností, nýbrž „spravedlností víry“ (13. verš).

Jestliže by dodržování nějakého zákona – například zákona, který dal Bůh Izraeli – bylo předpokladem pro obdržení zaslíbeného požehnání, mělo by to pro člověka osudné následky. Tak nyní Pavel argumentuje. Pak by totiž platilo, že „zmařena jest víra“; neboť

„skrze zákon“ a „skrze víru“ jsou dvě zcela proti sobě stojící zásady.

Zákon jako určující zásada židovského náboženství *žádá* totiž *od přirozeného člověka*, aby něco vykonal na základě své vlastní schopnosti. Naproti tomu víra, která je určující zásadou pravého křesťanství, vyhlíží po tom, co *Bůh dává* z milosti.

Kdyby člověk mohl obdržet zaslíbené požehnání jen dodržováním zákona, bylo by vlastně zaslíbení „zrušeno“ nebo učiněno neúčinným. Vždyť pak by nebylo žádného „dědice“; není nikdo, kdo by dokázal podmínky splnit, kdo by byl schopen zákon dodržet. To přece 3. kapitola dokázala.

Bezpodmínečné zaslíbení Božího požehnání je darem, a podíl na zaslíbeném budoucím požehnání obdrží člověk skrze víru. Každý věřící křesťan má podíl na tomto „dědictví světa“. Je „spoludědicem Krista“, který je *Dědicem* přede všemi jinými.

(pokračování příští neděli)

24. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **25** srpen

**Blahoslavení čistého srdce, neboť oni
Boha viděti budou.** Matouš 5, 8

**Krev Krista Ježíše Syna jeho očisťuje nás
od všelikého hříchu.** 1.Jana 1,7

Jako blesk proráží temnotu a osvětluje krajinu, tak nechává Bůh tu a tam padnout paprsek Svého světla do lidského srdce, aby člověku ukázal, co vězí v jeho nejhlubším nitru. Také dnešní biblické slovo o „čistém srdci“ staví každého do neproměnného Božího světla a zjevuje pravý stav srdce.

Jaký je Boží posudek o lidstvu, říká Bible velice zřetelně: „Myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho.“ (1.Mojžíšova 8,21) „Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?“ (Jeremiáš

17,9) A náš Pán sám řekl: „Z srdce zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání. Ty jsou věci poskvřňující člověka.“ (Matouš 15,19.20) Bůh, který má čisté oči, takže nemůže hleděti na zlé (Abakuk 1,13), ví a vidí všechno, a všechny nečistoty soudí podle Své svatosti a spravedlnosti.

Jak může tedy člověk dosáhnout čistoty srdce? Nikdo nemůže své hříšné srdce změnit vlastní silou; nikdo nemůže svou vinu učinit neviditelnou. To se může stát jen s Boží pomocí. On za nás ve Své velké lásce vydal Svého jednorozeného Syna, abychom mohli mít „čisté srdce“. Na golgotském kříži byla prolita drahocenná Kristova krev, krev „Božího Beránka“ – pro naše spasení. Ona je zdrojem, který očistí od hříchů a nepravostí! To však musíme přijmout vírou – a sice každý sám pro sebe.

25. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

Kalendář na rok 2004

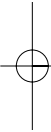
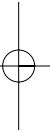
objednávejte na adrese:

Česká republika:

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
Nabočany 19
538 62 Hrochův Týnec

Slovenská republika:

ŠÍRENIE PÍSMĀ SVĀTÉHO
pošt. priehr. č. 23
980 61 Tisovec

úterý **26** srpen

**Následuj spravedlnosti, víry, lásky, po-
koje, s těmi, kteří vzývají Pána z srdce
čistého.**

2. Timoteovi 2,22

Křesťan nemá jít svou cestou sám. První křesťané, o kterých čteme ve Skutcích apoštolů, jsou nám v tom dobrým příkladem. Často o nich čteme, že byli *jednomyslně* spolu. Pravidelně se scházeli, povzbuzovali se a posilovali ve své společné víře. Jejich úzké obecenství jim také dávalo sílu k jasnému svědectví a těšilo je v pronásledování, které se brzy dostavilo ze strany těch, kteří Krista zavrhli.

Každý pravý křesťan je „zplozen z Boha“ (Jan 1,13) a vlastní tak novou, božskou při-

rozenost. Tento nový život musí být stále sy-
cen Božím slovem a obecenstvím s ostatní-
mi věřícími, podobně jako uhel na ohništi
může vydat žár jen ve spojení s dalšími ku-
sy uhlí.

Moje rada pro každého, kdo je teprve krát-
kou dobu věřícím v Ježíše Krista, zní: Hle-
dejte spojení s takovými věřícími, kteří uzná-
vají celou Bibli za Boží slovo a kteří se snaží
podle ní řídit celý svůj život. Zařaďte do
svých modliteb žádost, aby vás Bůh s tako-
vými křesťany seznámil.

Nechte si poradit a pomoci od starších, zku-
šených věřících. Křesťané jsou navzájem na
sebe odkázáni. Mají se vzájemně opatrovat
a rozněcovat se v lásce a dobrých skutcích
(Židům 10–24).

26. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **27** srpen

**Nemají žádného pokoje, praví Bůh můj,
bezbožní.**

Izaiáš 57,1

Žijeme ve světě, kde není pokoj. Pořád je někde ohnisko nepokoje, kde lidé proti sobě z nějakého důvodu bojují. A v manželstvích a rodinách to není, pokud jde o pokoj, o mnoho lepší. Vysoké procento rozvodů a neshod mezi rodiči a dětmi na mnoha místech dokazuje, že v mezilidských vztazích chybí pokoj. Bezděčně vyvstává otázka, zda Boží výrok: „Nemají žádného pokoje bezbožní“ není hlubokým důvodem toho, že mezi lidmi nevládne pokoj.

V Epištole Římanům 3,10–18 nalézáme Boží popis charakteru lidstva. Nikterak nám ne-

lichotí. Onen obraz končí slovy: „Cestu pokoje nepoznali.“ – Cesta pokoje tedy existuje. Jen lidé ji nenalezli, anebo ještě nenalezli. Proč asi ne? Odpověď následuje v dalším verši. „Není bázně Boží před očima jejich.“ (18. verš) Aha, proto tak mnoho lidí nenajde pokoj, i když ho intenzivně hledají. Nestarají se ani o Boha, ani o Jeho svaté nároky. Nemají úctu před Všemohoucím, neuznávají Jeho práva, nepoddávají se Jeho autoritě, nejsou poslušni Jeho Slova. Takový postoj Bůh označuje za bezbožný. Pro takové není pokoje. – Avšak ten, kdo přijde k Bohu s upřímným vyznáním svých hříchů a uvěří v Ježíše Krista jako ve svého Spasitele, smí slyšet slova Pána Ježíše samého a zakusit jejich pravdu: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám.“ (Jan 14,27)

27. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **28** srpen

A poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i já tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, která přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.

Zjevení 3,10

Ježíš Kristus zase přijde!

K příchodu Pána Ježíše *pro* Jeho lid dojde *před* dobou velkého soužení. Ti, kdo věří v Pána Ježíše, budou vtrženi k Němu a nevěřící budou zanecháni na zemi proto, aby prošli soudem.

K příchodu Pána Ježíše *s* Jeho lidem dojde *po* době velkého soužení. Nevěřící budou odstraněni a lidé, kteří uvěřili v době velkého soužení budou zanecháni pro tisícileté království.

První příchod učiní konec všem trápením, starostem, úzkostem a problémům opravdových křesťanů, kteří žijí na zemi, a uvede je do věčných požehnání nebe. Ale nevěřícím, kteří se vědomě postavili proti evangeliu milosti, odřízne možnost, aby se ještě obrátili. Ti prožijí hrůzy doby soužení, jaká tu ještě nikdy nebyla.

Druhý příchod zachvátí tyto nešťastníky ze země a ty, kteří přijali evangelium království, uvede do požehnání tisíciletého království.

Protože žádný člověk neví, kdy bude doba milosti ukončena a kdy začne doba soužení, vyzývá nás Bůh, abychom nenechali pro jít dnešní den spasení nevyužit, nýbrž abychom nyní činili pokání a přijali Jeho Syna, Ježíše Krista, za svého osobního Spasitele.

28. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **29** srpen

I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého.

Lukáš 23,42

Na Golgotě stojí tři kříže: Ježíš Kristus, Boží Syn, který se stal člověkem a byl od Svých stvoření odsouzen k smrti, ačkoli byl nevinen, visí na prostředním kříži. Vlevo a vpravo od Něho je ukřižován vždy jeden zločinec. Ti dva mají nyní ve svém životě své poslední setkání s Pánem Ježíšem. K čemu přitom dochází?

Jeden z nich se posmívá spolu se zástupem shromážděným okolo kříže: „Jsi-li Kristus, spomoziž sobě i nám!“ Místo aby viděl své hříchy, vyznal je a volal ke Spasiteli o smilování, umírá s neodpuštěnými vinami a zabezpečuje tím svůj věčný úděl.

Druhý zločinec se chová zcela jinak. Vyznává vlastní vinu slovy: „My... hodnou pomstu za skutky své béřeme, ale tento nic zlého neučinil.“ (Lukáš 23,41) Pak prosí ukřižovaného Krista o slitování: „Rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého.“ Poslední slova, která ve svém životě slyší, jsou ta nejlepší, která vůbec někdo může slyšet: „Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.“

Jestliže se s Ježíšem Kristem setkáme u kříže, pak se setkáváme s živým Bohem, který nám ukazuje, jak naléhavě potřebujeme Spasitele. A tak jako u těch dvou zločinců, nás setkání staví před volbu. Abychom mohli být pro věčnost v bezpečí, musíme se pro Něho vědomě rozhodnout.

29. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **30** srpen

A proto každého, kdo slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, který ustavěl dům svůj na skále.

Matouš 7,24

Chce-li někdo postavit dům, postará se nejdříve o dobrý a pevný základ. A jestliže dům vašeho života má pevně stát ve všech okolnostech, musí být postaven na správném základě. Na jakém přesvědčení spočívá váš život?

Jeden nevěřící muž kdysi řekl: „Je tu jedna obava, která mi kazí všechnu radost mého života.“ – „A co by to mohlo být?“ zeptal se jeho přítel. – „Bojím se, že Bible má pravdu.“

Ano, tak tomu je. A proto nás Pán Ježíš vyzývá, abychom poslouchali Jeho Slovo a či-

nili je, anebo jinak řečeno, abychom věřili Božímu slovu.

Ten, kdo nechce uznat Bibli za Boží slovo a nechce věřit tomu, co je v této Knize napsáno, postavil svůj život na písku. Dokud probíhá život v normálních kolejích, může vše jít dobře. Ale jakmile se okolnosti obrátí k horšímu, když přijdou životní bouře, tísnivé situace, pak se nemůžeme divit, když takový člověk je vymrštěn z dráhy.

Je jen jeden základ, který vydrží ve všech životních situacích, i když ve vašem životě budou zuřit největší bouře, dokonce i tehdy, když budete stát před branami věčnosti. Je to víra v Pána Ježíše Krista a v Jeho Slovo. Nad životem každého člověka, který se k Němu s důvěrou obrátil, stojí slova: „A já život věčný dávám jim, a nezahynou na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.“ (Jan 10,28)

30. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

31

srpen

Zákon zajisté hněv působí; nebo kdež není zákona, tu ani přestoupení.

Římanům 4,15

Myšlenky k Epištole Římanům

Pavel mluvil o Božích zaslíbeních, která dal Bůh Abrahamovi, a ukázal, že člověk k nim obdrží přístup vírou. Myšlenka, že by bylo možné se k nim dostat skrze nějaký zákon, nějakým systémem požadavků a zákazů, je vyloučena. Hříšný člověk nemůže splnit Boží požadavky; a přiměřenou odpovědí člověka na Boží zaslíbení o požehnání je víra a nikoli zákonická spravedlnost.

Zákon sám o sobě – i zákon ze Sinaje, který dal Bůh sám, přináší člověku, který se na-

lézá pod jeho autoritou, pravý protiklad požehnutí, totiž Boží hněv! Čím vyšší je mravní charakter zákona – a Boží zákon je dokonalý, tím jasněji je tato skutečnost vidět.

Ve spojení se zákonem, který dal Bůh Svému lidu na hoře Sinai, to je naprosto jasné. Už předtím byl na světě hřích a všichni lidé zhřešili, to jest, provinili se proti Boží vůli (srovnej s kap. 5,12–13). Pak přišel zákon a ukázal člověku v určitých příkázáních a zákazech podrobnosti Boží vůle pro Jeho stvoření. Pro svědomí Izraelitů bylo nyní jasné, co je správné a co není správné. Zákon zároveň oznamoval určité tresty pro přestupníky. Avšak to vše vedlo jen k tomu, že se množila přestoupení a člověk se nakonec zjevil jako Boží nepřítel, který nezaslouží požehnutí, nýbrž hněv (srovnej i s kapitolou 7,7–11).

(pokračování příští neděli)

31. srpen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN